

WOJEWODA ŁÓDZKI

Łódź, 25 lutego 2021 r.

PNIK-I.4131.167.2021

Rada Miejska w Strykowie

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713 i 1378), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293, 471, 782, 1086 i 1378, z 2021 r. poz. 11)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXI/305/2021 Rady Miejskiej w Strykowie z dnia 25 stycznia 2021 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Stryków na obszarze wsi Niesułków, Anielin, Warszewice wraz z fragmentami miasta Strykowa, w całości.

Uzasadnienie

W dniu 25 stycznia 2021 r. Rada Miejska w Strykowie podjęła przedmiotową uchwałę, a o prowadzonym postępowaniu organ gminy został powiadomiony zawiadomieniem o wszczęciu postępowania z dnia 17 lutego 2021 r.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podstawą do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub części jest istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Z ustaleń dokonanych przez organ nadzoru wynika, że uchwała Nr XXXI/305/2021 została uchwalona z istotnym naruszeniem zasad sporządzania aktu planistycznego określonych w art. 28 ust. 1, w związku z art. 3 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy

ŁÓDZKI URZĄD WOJEWÓDZKI W ŁÓDZI

90-926 Łódź, ul. Piotrkowska 104, tel.: (+48) 42 664 10 00, fax: (+48) 42 664 10 40Elektroniczna Skrzynka Podawcza ePUAP: /lodzuw/skrytka
www.lodzkie.eu

Administratorem danych osobowych jest Wojewoda Łódzki. Dane przetwarzane są w celu realizacji czynności urzędowych. Masz prawo do dostępu, sprostowania, ograniczenia przetwarzania danych. Więcej informacji znajdziesz na stronie www.lodzkie.eu w zakładce ochrona danych osobowych.

o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2020 r. 1439 z późn. zm.). Istotne naruszenie prawa to takie naruszenie, które jest nieakceptowalne w państwie prawa. Jest to między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego, prawa materialnego oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał przez jednostki samorządu terytorialnego. W przypadku stwierdzenia nieważności uchwały należy wykazać, że jej treść lub tryb podjęcia rzeczywiście istotnie narusza prawo, a ewentualne naruszenie miało znaczący wpływ na treść uchwały (wyrok NSA z dnia 6 sierpnia 2010 r., sygn. akt I OSK 754/10).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach właściciele nieruchomości są zobowiązani przyłączyć nieruchomość, na której jest prowadzona budowa, do istniejącej sieci kanalizacyjnej, a w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażyć nieruchomość w zbiornik bezodpływowy lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych. Z kolei z § 26 ust. 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2019 r., poz. 1065 z późn. zm.) wynika, że w razie braku warunków przyłączenia sieci wodociągowej i kanalizacyjnej działka może być wykorzystana na cele budowlane pod warunkiem m.in. zastosowania zbiornika bezodpływowego lub przydomowej oczyszczalni ścieków. Z treści ww. przepisów wynika, że istnieje obowiązek wykonania przyłączeń w przypadku zabudowy działki budynkiem na pobyt ludzi, a jednocześnie dopuszczalne są różne formy zastosowania przyłączeń kanalizacyjnych, w tym w formie przydomowej oczyszczalni ścieków.

W art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustawodawca określił obowiązkowe zasady uchwalania planu miejscowego. W myśl art. 15 ust. 2 pkt 10 ww. ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Natomiast w § 14 ust. 2 pkt 1 lit. e przedmiotowej uchwały zapisano, że ustala się odprowadzanie ścieków komunalnych do kanalizacji sanitarnej, przy czym do czasu realizacji sieci kanalizacyjnej dopuszcza się odprowadzanie ścieków do szczelnych zbiorników bezodpływowych lub indywidualnych oczyszczalni ścieków. Rada gminy zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ma prawo do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy, jednakże musi się to odbywać z poszanowaniem obowiązującego prawa. Powyższe ustalenie planu miejscowego, przy jednoczesnym braku

ogólnodostępnej gminnej sieci kanalizacyjnej, stanowi istotne naruszenie zasad uchwalania aktu planistycznego. Wprowadzenie w zapisach planu miejscowego obowiązku podłączenia do sieci kanalizacyjnej (z chwilą jej wybudowania) wszystkich obiektów, w których istnieje lub jest projektowana do realizacji wewnętrzna instalacja kanalizacyjna, bez wyłączenia obiektów posiadających indywidualną oczyszczalnię ścieków pozostaje w oczywistej sprzeczności z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Wykładnia przepisu § 14 ust. 2 pkt 1 lit. e ww. uchwały prowadzi do wniosku, że w sytuacji gdy sieć kanalizacyjna zostanie wybudowana niedopuszczalne będzie korzystanie zarówno ze zbiorników bezodpływowych, jak również indywidualnych oczyszczalni ścieków. W wyroku WSA w Łodzi z dnia 19 sierpnia 2020 r. (sygn. akt II SA/Łd 127/20) stwierdził, że jeżeli organ stanowiący gminy wbrew postanowieniom przywołanej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach uniemożliwił korzystanie z przydomowych oczyszczalni ścieków to stanowi to istotne naruszenie regulacji ustawowej, a w konsekwencji uchybienie zasadom sporządzania miejscowego planu. Dalej w powyżej cytowanym wyroku czytamy, że „Działanie takie jest nadto nie do pogodzenia z określoną w art. 7 Konstytucji zasadą legalizmu, wedle której organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, że gmina wykonując we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność zadania publiczne z jednej strony ma zagwarantowaną samodzielność, która podlega ochronie, ale z drugiej strony granicą tejże samodzielności jest sprzeczność z prawem, a zatem działanie – co do swej istoty – inne, niż określa to obowiązujący przepis. Samodzielność gminy może być bowiem realizowana tylko w granicach dozwolonych prawem, co w procedurze planistycznej przejawia się tym, że wobec hierarchiczności źródeł prawa plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego nie może regulować materii należących do aktów wyższego rzędu i nie może być z nimi sprzeczny”.

Z odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego w niniejszej sprawie wynika, że ustalenia zawarte w § 14 ust. 2 pkt 1 lit. e ww. uchwały zostały wprowadzone celowo "chcąc umożliwić szersze spektrum możliwości dla użytkowników i inwestorów obszaru objętego planem. W momencie wybudowania kanalizacji sanitarnej na przedmiotowym terenie, wszystkie nowe obiekty budowlane, w których występuje wewnętrzna instalacja kanalizacyjna, będą musiały być do niej podłączone". Dalej czytamy, że "Mając na względzie, że przywołana ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach jest dokumentem nadrzędnym w tym zakresie nad zapisem planu miejscowego, ustalenie zawarte w planie należy interpretować z uwzględnieniem wspomnianej ustawy oraz odnieść je w zależności od statusu obiektu budowlanego - istniejącego bądź nowo projektowanego".

Z powyższym stanowiskiem Przewodniczącego Rady Miejskiej w Strykowie organ nadzoru się nie zgadza, ponieważ przepisy planu miejscowego są jednym ze źródeł obowiązującego prawa i winny być zgodne z przepisami innych aktów prawnych, w tym z przepisami aktów prawnych wyższego rzędu, w szczególności aktów prawa powszechnie obowiązującego. Jeśli zatem ustawa zawiera regulacje dopuszczającą dane urządzenie do eksploatacji, to prawo miejscowe nie może zakazywać jego stosowania. Dochodzi wówczas do kolizji norm prawnych, gdzie norma wyższego rzędu dopuszcza stosowanie jakiegoś urządzenia, podczas gdy norma niższego rzędu zakazuje jego eksploatacji, co jest istotnym naruszeniem porządku prawnego (wyroki: WSA w Łodzi z dnia 19 czerwca 2015 r. sygn. akt II SA/Łd 345/15, WSA w Krakowie z dnia 28 marca 2018 r. sygn. akt II SA/Kr 150/18, NSA z dnia 2 lutego 2017 r. sygn. akt II OSK 1247/15 oraz WSA w Łodzi z dnia 27 listopada 2019 r. sygn. akt 623/19).

Przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały doszło także do powstania ewidentnej sprzeczności pomiędzy zapisami części tekstowej a częścią graficzną, co stanowi o naruszeniu § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587), zgodnie z którym na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. W ww. uchwale występuje rozbieżność w zakresie szerokości drogi o symbolu 2KDD pomiędzy ustaleniami w tekście, a na rysunku planu. I tak w § 19 pkt 3 lit. b tej uchwały szerokość ww. drogi została określona na 15 m, a na rysunku planu w części tej drogi szerokość określono na 23 m. W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego w niniejszej sprawie miasto Stryków przyznało, że omyłkowo wpisano w treści ww. uchwały szerokość drogi o symbolu 2KDD 15 m zamiast 23 m. Z dyspozycji art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, że plan miejscowy składa się zarówno z części tekstowej, jak i części graficznej. Powyższe wynika również z ustaleń § 2 pkt 4, § 8 ust. 2 ww. rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Z art. 20 ust. 1 zdanie drugie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią jedynie załączniki do uchwały. Treść tych przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa planu zawiera normy

prawne, rysunek planu obowiązuje więc tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu.

Ponadto w ocenie organu nadzoru treść § 13 ww. uchwały, że „w zakresie szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym terenów wyłączonych z zabudowy ustala się zakaz lokalizacji elektrowni wiatrowych o mocy większej niż moc mikroinstalacji, zgodnie z przepisami odrębnymi” jest sprzeczna z definicją elektrowni wiatrowej zamieszczoną w art. 2 pkt 1 ustawy z 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 981 z późn. zm.). Zgodnie z art. 2 pkt 1 ww. ustawy pod pojęciem elektrowni wiatrowej rozumie się instalację odnawialnego źródła energii, składającą się z części budowlanej stanowiącej budowlę w rozumieniu prawa budowlanego oraz urządzeń technicznych, w tym elementów technicznych, w której energia elektryczna jest wytwarzana z energii wiatru, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261, 284 z późn. zm.).

Z tych też względów, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego stało się konieczne i należało orzec, jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

WOJEWODA ŁÓDZKI

Tobiasz Bocheński

Do wiadomości:

Burmistrz Strykowa